



*“На Светата Троица ви оставям – сега и навеки”  
св. Патриарх Евтимий*

# ЕВТИМИЕВ ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКОВНА ОБЩИНА “СВ. ПАТРИАРХ ЕВТИМИЙ ТЪРНОВСКИ”

Ма́й 2024 г

ПАРИЖ

## ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

### ЕНОРИЙСКИЯТ НИ ЛИСТ СТАНА НА 20 ГОДИНИ



Някак неусетно изтекоха две десетилетия, откакто се появи първата страничка от бъдещия Евтимиев лист - с кратки размисли за прошката и взаимното ни доверие и с пожеланието един ден това малко издание да разнесе вестта, че имаме свой храм за богослужения. Такава надежда беше вложил тогавашният ни свещеник, отец Ангел Величков - основателят на изданието. Радваме се, че много скоро след това начало споделихме новината за получената църква, която вече 18 години е наш общ духовен дом.

Една такава годишнина сама по себе си едва ли е от значение, ако не беше свързана преди всичко с духовното израстване, с извървения нелек път, който доведе до днешния облик на църквата ни: място на молитва и приятелство, на качествено духовно образование за всички поколения, на богословие в багри и звук, с добро име сред

сънародниците ни и френските ни приятели. Надяваме се, че ще почувствате тази атмосфера от архивните материали, които подбрахме за този юбилеен брой, за да си припомним преживяното. И да си пожелаем успех занапред!

### ЗА ЦЪРКВАТА И ВРЕМЕТО

Свещ. Ангел Величков

Времето в Църквата не е линейното или цикличното време на този свят. В нея обаче няма и амбицията да се заличат установените човешки категории, които бележат земния ни живот. Напротив, стремежът е те да бъдат съхранени, но заедно с това и преобразени, приведени в едно макар и приблизително съответствие с категориите на вечността. Затова църковната година се вписва в светския календар, използва неговите похвати, но същевременно го изпълва с ново съдържание и от хронометър на намаляващия и свършващия живот го превръща в измерител на свещеното безвреме.

Светът празнува своите бележити събития сами за себе си, “като за последно”. Всеки празник се самоизчерпва до утрото на следващия ден. Постоянно празнуваме и постоянно изживяваме тъгата от края на празника. Мимолетната ни радост е разпределена между механичната съвкупност от рождени дни, дни на лична или национална независимост, на отделни частни или исторически победи - празници без връзка помежду си, чието обновление идва единствено чрез повтаремостта.



Не е така при църковните празници. Може би най-характерното, най-смисленото при тях е вътрешната и неразрушима връзка помежду им, не само логическа, но преди всичко духовна и спасителна. В Църквата ние не празнуваме отделни събития, нейните празници не са основани само на спомена. Празнувайки, ние участваме в цялостното изпълнение на Божия план за спасението на света, осъщественото Божие домостроителство.

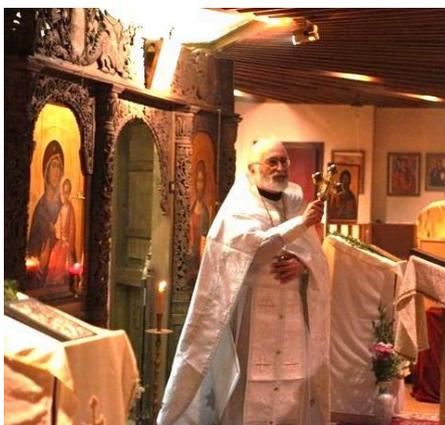
В църковната година са обособени два празнични цикъла: неподвижният, при който дните са фиксирани, и пасхалният, чиито дати се менят в определени граници в зависимост от Пасхата Христова. Първият цикъл обхваща земното, "старозаветното" време, докато вторият изразява Деня Господен - преобразеното време на новата благодат. Тези два цикъла взаимно се проникват и осмислят, при което "подвижност" и "неподвижност", време и безвреме, дават очертаванията на едно ново измерение - това на светостта. Защото чрез светостта Бог ни посещава още тук, като ни прави годни и за вечния живот.



Септември 2004 г.

## ТОРИНСКАТА ПЛАЩАНИЦА - ИСТИНА ИЛИ ФАЛШИФИКАТ? Архим. Емилиян Боцановски

Христос възкръсна!



За това, че Христос наистина е възкръснал, съществуват и доказателства за онези, които търсят такива. Това търсене е напълно оправдано. Потвърждава го поведението на апостол Тома, когото Христос не осъжда, а му позволява да види и докосне раните Му от разпъването на кръста, като само добавя, че са блажени онези, които за в бъдеще ще вярват, без да са видели и докоснали. Но нали и апостол Йоан е повярвал във Възкресението в мига, когато вижда празния гроб и празната плащаница в него? Неслучайно веднага след Пасхата празнуваме Томина неделя, а след нея празника на Жените Мироносици - първите свидетелки на Възкресението. Неслучайно в

евангелието е споменат и Йосиф Ариматейски, който купува миро и плащаница и полага Христос в гроба.

Именно за тази плащаница искам да кажа няколко думи. Съхранена в продължение на 20 века и пренасяна от Йерусалим през Едеса, Константинопол, Атина, Франция, тя днес се пази в Торина, Италия, и се излага веднъж на 25 години за поклонение. Плащаницата представлява ленено платно, дълго около 4 м и широко 1,10 м, върху което е отпечатано цялото тяло на издъхналия на кръста Христос. Отпечатъкът на лицето върху платното става образец за иконите на Христос след VI в.

Върху плащаницата ясно личат следите от удари с камшик, рани от гвоздеи, трънения венец, раната върху гърдите, обагрени от кръвта Господня. Може да се каже, че това е петото, образно Евангелие на Страстите Христови. В последно време тази плащаница е била изследвана с най-новите научни методи, резултатите от които се допълват и

посочват Палестина в началото на нашето летоброене като място и датировка на реликвата. Нямаме място за подробни описания на резултатите от изследванията върху самата тъкан, следите от бичовете, цветния пращец, останал върху тъканта, който свидетелства през кои географски райони е минавала, отпечатъците от монети, издавани по времето на Пилат Понтийски, липсата на всякакви следи от четка или боя за изписване на образа, съдебно-медицински експертизи и други. За всичко това съществува обемиста научна литература, обобщена в една нова наука, наречена синдология.

Преди няколко години бяха направени изследвания с въглерод 14 за определяне на възрастта на плащаницата. Резултатите датираха платното от XIV-XV в. С голямо облекчение и възторг почти всички масмедии обявиха последната за средновековен фалшификат и даже приписаха авторството на Леонардо да Винчи... разбира се, той всичко е можел, всичко е открил, защо да не създаде един неръкотворен образ? Радвайте се, дами и господа – Христос не е възкръснал, както ви казват вашите „духовни“ авторитети. Нищо, че резултатите от всички други изследвания показват невъзможността за фалшификация. Нищо, че пробите с въглерод 14 са били извършени по съмнителен начин, нищо, че прилагането на този метод върху тъкани е неточен... За нас, християните, този неръкотворен образ на Христос, излъчващ благородство и достойнство, запазен в продължение на 20 века в лоното на Църквата, е веществен спомен и доказателство за Христовата смърт и Възкресение. Разбира се, духовните феномени са извън обхвата на науката и материалния свят, но те оставят понякога следи, които ни карат да се замислим. Един от изследователите на надписите върху плащаницата и хитона Господен от Аржентъой, Андре Марион, който определя себе си като агностик, заявява: „Колкото повече напредваме в изследванията върху Торинската плащаница, толкова повече нещата стават неразбираеми и... мистериозни. Аз започвам сериозно да си задавам някои въпроси...“ Ние, обаче с радост можем да кажем: Христос възкръсна!

Април 2008 г.

### МОЯТА ПАСХА ЗА ПЛАМЪЧЕТО, КОЕТО НЕ УГАСВА



И пак беше Пасха, когато през 2012 г. Иван Карагеоргиев, дошъл в Париж като студент по богословие, пое съвсем млад кръста на свещенството. Връщаме лентата назад с първата студентска публикация на отец Иван с един пасхален детски спомен, сякаш прозрял в бъдещето. Неугасващото пламъче на радостта днес озарява лицата на трите му деца, израснали в нашата църква, и на вече толкова многобройните малки енориаши, които прилежно учат в неделното ни училище, правят първите стъпки в православното пеене и иконопис и все по-уверено помагат в богослуженията.

Бих искал да ви разкажа за пасхалната нощ през очите на едно дете, каквото бях до неотдавна. Още си спомням първото си бдение на Пасха и мисля, че никога няма да го забравя. Беше една пролетна нощ, като всички останали, но във въздуха витаеше някаква тиха празничност, докато, хванал прабаба си за ръка, бързах към нашата църквица, която не беше никак малка за това селце. Когато влязохме, ме обгърна силният аромат на тамян, който се носеше в препълнената църква. Малкият хор, който през годината поляка напредваше в пеенето под търпеливото ръководство на свещеника, тази вечер бе просто неузнаваем. Във въздуха освен дима на тамян се разнасяше и още нещо, толкова необяснимо, колкото и реално... Виждах го върху

озарените лица на хората. Лица, които познавах добре, а в пасхалната нощ сякаш ги преоткривах. Това бяха същите тези обикновени хора, забързани в своето ежедневие, потънали в своите проблеми, които срещам всеки ден. Хора, които според светската мярка не блестяха с нищо, не се числяха сред "успешните" на деня. Хора, които дори нямаха възможност да отидат да живеят в по-големите градове. Много от тях работеха не по призвание, а по неволя, като често спечеленото едва покриваше насъщните им нужди ... И все пак в онази вечер те изглеждаха радостни, когато изричаха възторжения възглас: "Христос Воскресе!". Свещеникът отвори Царските двери, приближи се към народа със запалената свещ и след това се изгуби в тълпата - всеки искаше да запали свещта си от неговата... Горкият свещеник, си казвах аз. След това обиколихме църквата. Всеки трябваше да пази пламъчето на свещичката си. Моята винаги гаснеше, понеже аз като всички деца не я пазех и обикаляхме църквата с изгаснали свещички. Ала нали знаем, че нищо в природата не се губи, така беше и с нашите пламъчета, които всъщност не са изгаснали, а са преминали в сърцата ни, където горят до днес. Откривам ги в лицата на мои приятели от детство, с които сме споделяли пасхалната радост. "Христос Воскресе!" - провъзгласи свещеникът, влизайки отново в храма. "Воистину Воскресе!" - отговори народът, потопен в тази необяснима радост, която дава сила на враговете да се примирят, да си простят искрено. Хорът пееше "Рцем братие и ненавидящих нас простим вся во Воскресение: Христос Воскресе из мертвих смертию смерт поправ и сущим во гробех живот даровав".

Някой ще каже, красиво чувство, бързо ще премине, щом излезем от храма, ще забравим и за прошката, и за радостта ... и все пак още тогава познавах хора, които живеяха тази радост и тази прошка през целия си живот. Тогава не я разбирах, едва ли я разбирам напълно и днес. Дори св. Йоан Златоуст не е съумял да ни я обясни докрай: "Вие, които постихте и вие, които не постихте, зарадвайте се днес", се казва в неговата проповед, която четем в пасхалната нощ. Това е радост, необяснима с логика. Радост непонятна за голяма част от света. Радост, която не трябва и да се мъчим да проумеем, а която просто трябва да живеем.



Иван Карагеоргиев  
април 2008 г. - Великден

### БАЩА МИ, СВЕЩЕНИКЪТ Стоянка Григорова



*Вече почти столетница, нашата леля Стоянка, доайен на общината ни, не се предава пред старостта и немощта и редовно идва на неделните служби, подкрепяна от близките си, а гласът ѝ звучи все така уверено на певницата. Несломимата ѝ воля несъмнено е наследство от баща ѝ-свещеник, изстрадал по време на комунистическия режим. Публикуваме отново разказа в негова памет от 2010 г.*

Баща ми беше свещеник - Атанас Иванов Велков от село Лъки, Неврокопско. Учил е в Неврокопската семинария през 1932-1933 г. Била съм на 2 годинки, когато се завърнал у дома. На края на селото го посрещнали с хляб и сол. Всички се радвали, че ще имат млад отец. Отдавна дядо ми предричал: "Ще видите, че в моя род ще има свещеник!" И така станало.

Баща ми беше много кротък и скромен. Хората го уважаваха. Никого не връщаше без

съвет и благословия, не взимаше нищо, всекиму даваше нужното. Беше купил крава, да имаме мляко, бяхме пет деца и той с кравата и вола ореше нивите. С много труд си изкарвахме прехраната. Всички деца помагаха в работата.

През 1941-1942 г. Беломорието беше под Българско владение. Пратиха баща ми в село Карлъково, Драмско. Селото беше голямо, с две махали - гръцка и българска, но хората живееха в мир. Радвах се, че ще има кой да служи, целувах ръка на татко и той ми благославяше. Настаниха ни в къща с българи, точно срещу църквата. Баща ми обгрижваше българи и гърци, всеки ден го викаха за кръщение, сватба, погребение, за молитва за здраве или за болен.

Дойде 1944 година. В началото на септември всички българи започнаха да се връщат в България. От митрополията наредиха и на нас да си тръгваме. Събрахме багажа и потеглихме с магарето и кравата. В село Старчища пренощувахме в дома на татков приятел свещеник. Чух го как съветваше баща ми да отидем по-далеч от нашето село, защото може да пострада от комунистите. "Аз нямам никаква вина, а и къде да отида с тия малки деца?" - отвърна той. Когато стигнахме в Лъки, разбрахме, че партизаните са убили наш съселанин.

Няма да забравя онази страшна вечер: аз доях кравата, а братчето ми Георги ми светеше с газената лампичка, когато някой рязко отвори портата: "Георги, горе ли е татко ти? Иди го викни да слезе!" Брат ми се качи горе, а аз зърнах пистолета в ръката на непознатия и уплашена и разплакана хукнах по стълбите. Всички плачеха - знаеха къде отвеждат татко. После тръгнахме натам с мама и брат ми. Пред обора имаше часовая, там видяхме и други роднини. "Отивайте си, сватимко, ще си дойде". Ние си тръгнахме, но изведнъж по нас започнаха да хвърлят дърва. Аз побягнах напосоки. Лелината къща беше наблизко, скочих през ниския дувар до заключената порта и почуках, жестоко изплашена. Била съм бяла като платно, разказваше леля ми. "Миличкият ми поп, знам какво правят с него!". Дадох ми ракия, за да се успокоя. Когато на сутринта се прибрах вкъщи, татко лежеше наложен с кожи и тялото му беше синьо от побоя. След 3-4 дни го арестуваха и отведоха в Неврокоп. Братът на стринка ми даде чичовия ми кон, майка му сложи възглавница, за да му е по-меко, че всичко го болеше. Повече не се върна. И там го били, скубали му брадата и го наричали фашист. Бил в безсъзнание, оставили го в карцер за няколко дни. Той, който бе помагал на всички свои мъчители, който ги е кръщавал, венчавал и се е молил за тях... Оставиха го в затвора. Ходихме на свиждане, носехме от оскъдната ни храна, но не знаехме дали са му я давали. Майка ми беше бременна и веднъж, като се връщала от свиждане, окъсняла, стъмнило се и когато минавала през местността Гарвинаца, качена на мулето на леля, чула вълчи вой - глутница вълци се задавала по пътя. "Боже, пази ме!" - рекла тя и се прекръстила. И мулето побягнало с пръхтене, а вълците не ги последвали. После мама роди близнаци, момче и момиче, седмачета. Момченцето кръстиха Тома, беше срещу Томина неделя, а момичето нарекоха Мария на света Богородица. На петия ден Тома почина. Мама се тревожеше за мъничката Мария - мислеше, че и тя ще умре. Но Мария остана жива.

После дойде Народният съд. В залата мама и леля чували виковете на комунистите от село Лъки: "Смърт на фашистите!" Осъдиха баща ми на доживотен затвор!

Отначало поне му ходехме на свиждане. Вече имахме двегодишна дружба с Григор, бъдещия ми съпруг. Не казвам любов, защото отношенията ни бяха чисти и непорочни. Татко се зарадва много, като видя до мен този сериозен и честен момък, и ми благослови. Благословията му ме топлеше през всичките 57 години щастлив живот със скъпия ми съпруг - вечна да е паметта му!

После научихме, че местят политическите затворници в Сливенския затвор, на непосилна работа по кариерите. Вече нямахме никакви средства за свиждане, останаха ни само писмата. Само мама отиде веднъж. Като се върна, плака много: "Деца, деца, татко ви е на много лошо място!"



Очаквах първото си дете, когато разбрах, че татко са го освободили и си е у дома. Заедно с лелите ми хукнахме към Лъки с магаретата и багажа. Татко беше много немошен, страдаше от захарна болест. Като видели, че е тежко болен, го пуснали. След няколко дни изпадна в кома, взеха го в болницата и на другата сутрин почина. Само на мама беше разказал за мъченията си в затвора. Когато го пуснали, тръгнал болен пеша, а брат ми с чичовия кон го посрещнал. Отначало не се познали, а после се прегърнали и разплакали - татко си бил най-сетне у дома. Но Бог отредил да е за кратко...

## С ОБИЧ И ЕДИНСТВО ЗА ЦЪРКОВНОТО ИЗКУСТВО Мариус Устабашиев

2023 г. остана в енорийската ни история с един щастлив юбилей. Десетата иконографска изложба, която организирахме съвместно с Българския културен институт в Париж и куратор доц. д-р Ваня Сапунджиева от Великотърновския университет "Св. Кирил и Методий", отново зарадва публиката с изящните творби на изявени майстори на църковното изкуство. В изложбата под надслов "Икона. Цветове на безкрая" участваха зографи и резбари от България, Гърция, Румъния, Сърбия и Италия. Събитието съвпадна с 10-а годишнина от избирането на Негово Високопреосвещенство Антоний за митрополит на нашата епархия.

Тези изложби се превърнаха в традиционно събитие, очаквано и оценявано по достойнство от френската публика. Два пъти те бяха представяни в 30- минутни предавания на телевизионния канал FRANCE 2, отрази ги и католическият канал КТО. Посетиха ги официални гости и приятели от братски християнски общности в Париж.



Изложбите ни срещнаха с едни от най-големите съвременни иконографи и иконографски школи, като световно известния теоретик и майстор на съвременната икона проф. Георгиос Кордис, изключителните иконографи и преподаватели от Петербург проф. Евгения Давиденко, доц. Ярослава Алексеева и доц. Филип Давидов, майсторите иконописци от Румъния д-р Михай Коман, Габриел

Китук, доц. д-р Василе Тудор, доц. д-р Андрей Мушат, Йоан Попа, Камелия-Ионеску Попа; запознахме се с творческите търсения на проф. Тодор Митрович и Биляна Йованович от Сърбия, с очарователното творчество на Славица Михайлова от Македония, доц. Иван Полверари от Италия. Открих се и творбите на българските зографи Десислава Гетова, Цветелина Максимова, доц. д-р Миглена Прашкова, доц. д-р Ваня Сапунджиева, Лора Малева, Ангел Радусhev, Йордан Йорданов и много други. От участвалите резбари ще споменем проф. д-р Симеон Захариев и Кирил Томанов, световноизвестно име в миниатюрната резба - и двамата вече покойници.

Сред тях неизменно беше и презвитера Елена Карагеоргиева, иконограф, чийто жизнен път е неразделен с Париж и нашата църковна община. Именно благодарение на нея и на отец Иван преди 16 години положихме благодатното начало на тази поредица с първата изложба в църквата "Свети Петър" в емблематичния квартал Монмартър, а по-късно и в дома-музей на художника Гюстав Кайбот в Йер.

През 2018 г. с изложбата отбелязахме 25-ия юбилей на катедра "Църковни изкуства" при ВТУ. В Париж гостуваха цялото ръководство на катедрата и деканът на Богословския факултет, а публиката се запозна с творческия труд на излезлите от

тази школа зографи и резбари, работили у нас и в чужбина, вкл. на Света Гора.

Почти всеки път откриванията бяха съпътствани от кратки изпълнения на гостуващи православни хорове или на нашия енорийски хор.

Начинанието ни беше успешно благодарение на подкрепата на посланиците ни във Франция г-н Марин Райков и г-н Ангел Чолаков и на митрополит Антоний, наш съмишленик и опора. Благодарност и обич изразяваме към неизменния куратор на изложбите доц. д-р Ваня Сапунджиева, на директорите на Българския културен институт в Париж г-жа Диана Игнатова и г-жа Десислава Бинева за професионализма и съпричастността им, за да станат тези събития възможни и значими. И се радваме, че имаме боговдъхновена и задружна църковна община, достоен организатор и домакин. Благодарим на председателя на храма ни архимандрит Емилиян Боцановски, на винаги дръзновеното църковно настоятелство, на всеотдайния ни втори свещеник, прот. Иван Карагеоргиев и презвитера Елена Карагеоргиева. Постигнахме това с радост и лекота и преди всичко заедно..

Така църковната ни община успя да се изяви отвъд стените на храма и да се впише в необятния културен живот на Париж. Защо избрахме иконата като послание към възискателната френска публика? Защото иконата сама по себе си е празник и едновременно символ и тържество на православието. Защо е така лесно за душата да “утихне” пред иконата и да се изпълни със сили и надежда? Учи ли ни на нещо, води ли ни нанякъде или върви към нас, към недостъпните за съзнанието пластове? Къде гледат очите на иконата и какво виждат в нас, какво искат да събудят? Може би иконата насочва именно натам - към “скрития човек на сърцето”, към нашата истинска личност - нетленната Божия икона в човека. И затова представяме отново и отново нейния свят, в който тя не е нито образ, нито идол. Светът на иконата, тайнствен и реален, е диалог между човека и неговия Създател, молитва, която откриваме на лицата на светиите. Иконите са прозорец, през който сме поканени да надникнем и поведем този тайнствен диалог, колкото скрит, толкова и достъпен, ако гледаме не само с очи, но и със сърце. Църквата го е нарекла Царство Небесно. Оттук и нашата покана вече десет години: „Добре дошли! Прекрачете прага...!”

## **ПРЕД ПОКРОВА НА СВЕТА БОГОРОДИЦА**

**Галина Кънева**

Поклонническите пътувания до християнските светини във Франция са здраво утвърдена традиция сред православната общност в страната и нашата енория редовно участва в тях. Всяка година стотици православни се събират за литията пред Трънения венец на нашия Господ в парижката катедрала “Нотр Дам” (те продължиха дори и след опожаряването ѝ), пред раката с мощите на св. Мария Магдалина в едноименната църква или пред хитона Господен в Аржентьой. Активен организатор на тези пътувания е руският поклоннически център на Корсунска епархия. Там беше организирано и посещението във френския град Шартър на 80 км от Париж, в чиято величествена катедрала е съхраняван покровът на Пресвета Богородица.

Типичният за еврейското женско облекло плащ с необичайни размери – дължина 5 метра и ширина половин метър – според църковното предание и исторически източници е бил носен от самата Божия майка. За пръв извор на сведения за светинята се смята трудът „Слово за пренасяне на честния покров на Богородица във Влахерна“ на Теодор Синкел. Празникът Покров Богородичен („покривало“, „защита“) възниква през X в. и е свързан с видението на св. Андрей Юродиви и неговия ученик Епифаний, в което св. Богородица се моли за жителите на Константинопол и ги покрива с дрехата си, за да ги защити от нашествието на сарацините.

Поклонническата програма започна със света Литургия на църковнославянски,

български и френски език от отец Николай Никишин († 2020, б.ред.) и отец Иван Карагеоргиев в криптата на катедралата, където се съхранява малка частица от покрова. След литургията бе отслужен акатист в самия храм пред реликвария, в който се пази по-голямата част от светата дреха. В проповедта си отец Иван Карагеоргиев отбеляза, че след Въплъщението и възкресението Христово материята може да бъде проводник на духа. Давайки примери от богослужебния живот на Православната църква, като освещаването на материалния свят с осветена вода, преподаваща благодатните дарове на Светия Дух, той подчерта значението на светините, до които са се докосвали Спасителят и най-близкото до Него човешко същество – Божията Майка, готова да приеме под своя покров всички свои осиновени деца, по силата на вярата им в Христос. След молебена научихме историята на пренасянето на покрова. Дарен на император Карл Велики от византийската императрица Ирина, през 876 г. той е пренесен в катедралата в Шартър от неговия внук Карл II Плешиви. Много чудеса свидетелстват за молитвеното застъпничество на Владичицата, която избавила страната от настъпленията на викингите през X век. Празникът и общата трапеза след него спомагат за засилването на приятелските ни връзки с другите православни в Париж.



## СПОМЕНИ ОТ ЕДНО ПОКЛОНЕНИЕ Ивайло Ганчев



Затрупан от ежедневието на големия град, понякога ми е трудно да съчетавам духовния и светския живот. Нужен ми е миг, в който да се отдалеча от суетата и тревогите на света. Когато научих за поклонническия път „Рилски чудотворец“, почувствах, че точно това търся отдавна - един духовен оазис над градската пустиня.

Походът започва с божествена Литургия и водосвет в столичния храм „Св. София“. Оттам се отправяме към крайната спирка на трамвай № 5 в полите на Витоша. Към нея се стичат хора от цялата страна, на всички възрасти - от 8 до 75 г, тръгнали с упование в Господ и в закрилника на България св. Йоан. Още с първите стъпки в подножието на планината усещаме, че следващите 5 дена ще бъдат усилни. По пътя към първата спирка - хижа „Планинска песен“ - молитвата сама идва на уста, а красотата на

планината ни укрепва. Всяка сутрин и вечер четем части от акатиста и тропарите на светеца, така походът се превръща в истинско поклонение. След постната вечеря, която са ни приготвили домакините, се прибираме в палатките, за да съберем сили за следващия ден.

На втория ден прекосяваме Витоша. Опитните планинари знаят, че изкачването е трудно, но още по-трудно е слизането. Докато се спускаме по южния склон, гледката спира дъха ни: полето, Верила, а зад тях величествената Рила, скътала крайната ни цел – Рилския манастир. Дали защото сме сред природата или заради непрестанния зов за закрилата на св. Йоан, изпитвам чиста радост от общуването с другите поклонници, от споделянето на духовния им опит. Почти по тъмно пристигаме в Ярлово и стягаме палатките в двора на селската църква. През всички села, през които минаваме, ни очароват спретнатите църкви, малки или големи, но винаги красиво изписани и поддържани. След акатиста и вкусния фасул, който доброволци от селото са ни приготвили, се оттегляме на почивка. Някои нощуват в храма.



Третият преход е най-изтощителен. Планината Верила не е висока, но яркото слънце и дължината на прехода затрудняват прехода. Водачът ни, бай Боре (74-годишен планинар и бивш алпинист, който се спомина тази пролет), ни провожда през най-кратките и хладни пътеки и сладкодумно ни разказва за местностите, през които минаваме: за изчезнали села, за вододела между Северна и Южна България, за древния Път на коприната. Пристигаме в село Белчин привечер. На широката поляна отново ни чакат два големи казана с бобена чорба. Лумва буен огън.

Особено живописен е предпоследният етап по предните склонове на Рила - вече сме в самата планина. В Клисура ни гощават с чуден чай, освежаващ и естествено сладък заради билката лазаркиня. Случи ми се на няколко пъти да нося хоругва. Вдигнеш ли хоругвата, сякаш нови сили се придават и не усещаш товара.

Пред последния етап въодушевлението расте. След лека закуска потегляме към Рилските езера. На Бъбрека извършваме водосвет и вкуваме от бистрата вода. Не секват молитвите и песнопенията, дори в умората изпитваме радост от предстоящата духовна среща и от царствената красота на Рила: на всяка крачка, зад всяко възвишение се разкриват пропасти, хълмове, склонове, долини. Псалом 103 става съвсем реален. Забелязвам непознати растения, дори насекомите изглеждат различни. Срещаме стадо полудиви коне. Те не се боят от нас и не отказват някоя бисквитка.

Постепенно се спускаме, навлизаме в борова горичка и не след дълго съзираме първите посрещачи от манастира. Чакат ни с вода, хляб и сол, разнасят се песнопения, тропари, химни, сърцата ни са препълнени с благоговение. „Сякаш някаква вълна мина покрай нас“ - споделя после с мен една от посрещачките. Влизаме в храма, за да се поклоним пред мощите и потърсим закрилата на св. Йоан. След това прочитаме отново акатиста. Не стигат думите за тези чувства на радост, благоговение и смирение.

## ПОЗДРАВ ОТ ЧЕЛОТО НА ЗЕМЯТА



На снимката е запечатан един миг от седеммесечното приключение на двама наши енориаши, Добринка и Васил. Пътешественици по душа, те имаха смелостта да прекосят цяла Азия, до подножието на най-високия връх на земята – Еверест. С увлечение слушахме техния разказ за това всъщност духовно преживяване - да преминеш постния период в суров климат и оскъдица, далеч от удобствата на нашата забързана и преситена цивилизация. Заедно с

тях преживяхме световъртежа от пътуването на ръба на планинските бездни, открихме простия и суров живот на местните хора – удивително спокойни пред нищетата и заплахата от неизбежния сблъсък на земните пластове, който всеки миг може да ги заличи от лицето на земята. Спокойни и вярващи, както личи от търпението през многодневния път до най-близкия град за продоволствия, от пъстроцветните „молитвички“ по пътищата и скромните светилища, от гостолюбието и щедростта към пътниците. „Запознахме се“ с местните деца – многобройни, разпасани и свободни, смели и любознателни, растящи с автентичните уроци на живота (как да не ни зашемети съпоставката с нашите свръхзакриляни западнячета, засипани със супериграчки и мислещи вместо тях технологични чудеса?) На изкачване на планина прилича всъщност и духовният път на всеки от нас – със задържащия товар на житейските грижи и пристрастия, с изтощението и отчаянието от преумората и препятствията, с търпението и постоянството, които са ни нужни, докато съзрем светлината, озарила върховете.

## ПРОГРАМА НА БОГОСЛУЖЕНИЯТА ПРЕЗ ЮНИ 2024 г.

Храмът е отворен всеки неделен ден и в посочените празнични дни от 9.00 ч.  
Св. литургия от 10:30 ч. Възможност за изповед: 9:00 ч.-10:30 ч.

02.06. – 5 Неделя след Пасха – на Самарянката.

09.06. – 6 Неделя след Пасха – на Слепия. Катехизис за юноши и възрастни: Духовната и физическа слепота.

13.06. – Четвъртък – Възнесение Господне. 10,30 ч. – Часове, 11,00 ч. – св. Литургия.

16.06. – 7 Неделя след Пасха – на св. Отци от Първия вселенски събор. Катехизис за деца: Петдесетница.

22.06. – Събота – Задушница. 11,00 ч. – Панихида.

23.06. – 8 Неделя след Пасха – Петдесетница. След литургията: Вечерня с коленопреклонни молитви.

30.06. – 1 Неделя след Петдесетница – на всички светии. (В този ден ще отпразнуваме Петровден - 29.06). Детско певческо ателие.

### НАШАТА МОЛИТВА Милка Русева ( † 2016)

Молим ти се, Боже, от душа,  
да постигнем святата мечта,  
храм да имаме наш, нов  
за спасителен покров,  
вярата ни той да приюти,  
и надеждата ни да помилваш ти.

И тогава в небесата ще политва  
песнопение, кадило и молитва.  
А сърцата с радост окрилени,  
мислено пред Тебе на колене  
ще шептят във хор един:  
“Тебе, Господи, благодарим!”



Архим. Емилиян Боцановски: 06 68 83 44 40; О. Иван Карагеоргиев : 06 51 15 49 70,  
01 77 12 85 78 ; [karageorgievich@gmail.com](mailto:karageorgievich@gmail.com) Адрес: 1, rue de la Croix Moreau 75018 PARIS.  
Настоятел: Кирил Халачев. Редактор: Юлия Талева, Сайт: [paroissebg.fr](http://paroissebg.fr), редактор: Олга  
Устабашиева